

כתב אדם גלס, צילם: יאיר שגיא

למה חדרה?

"אני חדרתית בלב ובנשמה. גדלתי בעיר ואני מגדלת את ילדיי בה כיום בשכונת 'האוצר'. המשפחה שלי היא משפחה מוכרת מאוד בחדרה, ואפילו את בעלי המושבניק הבאתי לחדרה."

**חגית שם-טוב (52),
מזכירה רפואית בהלל
יפה, מחדרה**

מה הכי גרוע כאן?

"שאין מקומות בילוי לאף גיל, מקטן ועד גדול. בשישי-שבת העיר סגורה ומסוגרת, אין בתי קולנוע, אין מקומות חניה ועדיין למרות הכול אנחנו בכל זאת כאן"

עם מי היית רוצה לשבת לדרינק?

"אני אוהבת מאוד את הראל סקעת, וחלום חיי זה לפגוש אותו ולשיר אתו. מהרגע של 'כוכב נולד' ועד היום, זה בהחלט חלום חיי. הלכתי ללא מעט הופעות שלו, ולמרות שצוחקים עליי ואומרים לי 'חגית, הוא יכול להיות הילד שלך', אותי זה לא מעניין, כי יש לו קול אדיר ושירים מדהימים"

משהו משוגע שעשית?

"הייתי טירונית במחנה 80 לפני יותר מ-30 שנה ולא שיחררו אותי לחתונה של בת-דודה שלי. היה נהג חדרתי שהייתי מיוודת אתו, והתחבאתי מאחורה בתוך המשאית שלו, בתוך ברזנט ענק, וככה ברחתי מהבסיס לחתונה בקריית צאנז בנתניה, וחזרתי אחרי שעתים. הוא חיכה לי בחוץ ואף אחד לא ידע מכלום"

מה המקום הסודי שלך ביישוב?

"החדר שלי במחלקת פגים ויילודים בבית החולים הלל יפה. זה חדר של מטר וחצי על שניים, שאני נמצאת בו 24 שנה, ובחדר הזה מתנקזים שמחות לצד בכי. אני הפנים הראשונות שרואים שנכנסים לפגייה. החדר שלי הוא קטן מאוד, ואם רק הקירות שלי יכלו לדבר ולהוציא מכאן דברים, הייתי יכולה לכתוב היום אנציקלופדיה. אם זה של ההורים שמוצאים כאן אוזן קשבת, או של הצוות הרפואי שאחד מרכל על השני. יש לי שלט על הדלת שעשתה לי משפחה לפני הרבה שנים, וקראה למשרד שלי: חדר העידוד"

מה חדרתי בעינייך?

"בעיניי, חדרה היא עדיין עיר קטנה שבה יש אנשים טובים וחמים, שכולם מכירים את כולם. סימני ההיכר של העיר הם כמובן הארובות וחוף הים של אולגה, ואנחנו במרכז של המדינה"